

tuu — jäh, sääl on sulle töit. Aga linnas weered raha ühtelugu!”

„Sääl wõib ta ka läest koguni ära weereda. Tead küll Rüstametsa Hansu lugu. Wõttis raha kredittasfist wälja, andis talu rendile, läks linna suurt saama ja sai kolme aastaga neljast tuhandest rublast lahti. Nüüd tuli kodu ja hakkas jälle põldu harima.”

„No, temaga oli teine lugu: ta tipfas üleliia libedat!”

„Et see weel ainus põhjus olnud: Ta ei mõisnud linnas elada. Senini oli ta ainult kätinud ja lündnud, reht rabanud ja linu ropstinud, millas temal siis aega oli kauplemisega tegu teha, ja häkitselt tema suur würiksaupmees Nii ta läks ifka aast-aastalt ühest kohast teise, kunni wiimati oksjoni ajal poe riulitel ainult 20-ne rubla eest kraami oli — töit muu mofas, mis mofas!”

„Ah, mis naesed teawad kauplemisest wõi asjast. Hans pistis pinslisse rohlem kui tarwis, ja see oli töit. Mis sääl kauplemise juures siis nii tarkust tarwis on. Talupoja kraam töit: silgud, beeringad, kohwi ja suhtur — ahahah — kes ei tunneks nende hindu. Osta oda-wahti ja müü kallisti — kasu maailm, — jääb enesele ja saab teistele kah!”

„Noh, olgu ka jutu jattuks,” lisas Mari Jaani jutule setta, „egas meie linna ei lähe. Küll tuleme siingi omaga läbi ja saame lord hana juurde, ja siis on töit rabu!”

„No jah,” lausus Jaan õige kaunis wiisakelt. „Sina tised ifka nagu wõhl tagurpidi. Nii meie edasi ei saa. Siia nälgume tõige lastega, ja majaloks luttub meile ka wiimati kaela, parandada ei jõua enam, raha ei sa sus-giltgi!”

„Nii hull see asi ei ole!”

„Usu mind, Mari, asi on hull! Wäüme parem koft ära ja läheme linna „sehwi” tegema. Minul juba loß ostja walmis, Murmtüla Karia!”

„Monob, sel ju ise oma talu! Siis ifka tal talu-pidamine nii hästi läheb, et teise omanduse järele ka lätt firutab?”

„Omanduse järele lätt firutab ja hästi läheb! Mis sa kahtlustad, Mari, kas sa ei tea, et ta ifalt suure koha ja ligi 5000 rubla weel sularaha päris. Mis tal wiga mängida. Kas wõtub meie talu ja paneb sula rahale ka lanna taõa. Et nüüd ole enam wana aeg, ega süüa räime päid, nagu enne. Nüüd aga „fladi” raha, puõast

raha sulastele fotti ja tõhtu. Meie omandusest pole tal häda. Ta saab ka mujalt.”

„Saagu, aga jätku meid rahule!”

„Mis pagan, rahule, kes sind puutub!”

„Eõõs parem Jaan, mis sa ilma aegu lorad ja täratsed. Oled wist mõne „pinnu” rohlem wõtnud, kui tarwis!”

„Oh, sa arwad wist, et ma joobnud olen. Re-wadel müün maja maha — flõmbdi!”

„Sa teed nalja!”

„Mis nalja? See on mu findel nõuu ja tabmine. Ma tahan ka puhtamat ja paremat elu maitseada kui sin. See on koera elu, kisu ja fattu, orja ja korja, aga siisgi narud seljas ja kõhus pole midagi. Linnas wõib, kui üks äri ei lähe, teist waadata, aga mis sin, ifka songi maad sündimisest surmani ja lõmbi piima lõrtsi!”

„See on rumal jutt!” julges Mari wabele ütelda.

„Rumal!” ütles Jaan ja kargas sõõgilaua tagant üles. „Ise oled sa rumal. Naesed on töit rumalad. Witad juulsed ja lühifene aru. Twui!” Ta sülitas põrandale, wõttis läki-läki warnalt ja läks uft sinniprantsades wälja, ilma et ta jõõdi puutunud oleks.

Mari läks tabatuppa, põõsenurk filmade ees

Wiik aastat on mõõda lainud. L. linnas Karu uulitsas peab kohtupristaw ühe poemehale oksjoni. Poõd seisab juba mittu kuud „põtsati all” täna pakutatse üle-jäänud kraam wälja.

„Kes pakub, efimest, teist ja kolmandat korda!”

„Wiiskümmend kopikat!”

„Kümme juurde!”

„Weel kümme!”

Klops, käib pristawi wasar, üks komwekifast on 70 kop. eest lainud.

Nüüd tuleb juhufott.

„Kes pakub?”

„Kolm rubla!”

„Rubla ligi!”

„Weel üks otja!”

„Siputage weel üks juurde!”